

FRUNZA DE ACACIA

ZVETLANA PREOTEASA

FRUNZA DE ACACIA

Roman

CÎSMIGIU
books

Redactor: Ecaterina Giurgiu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Imagine copertă: midjourney.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PREOTEASA, ZVETLANA

Frunza de acacia : roman / Zvetlana Preoteasa. -
București : Cișmigiu Books, 2023
ISBN 978-606-28-1548-6

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815486

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2023
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

*Dedic această carte celor mai dragi ființe ale sufletului meu,
copiilor și soțului meu, Ana, Adam și Costel Preoteasa.
De asemenea, colegului și prietenului meu, Cristian David,
constructor de destine și deschizător de drumuri spre lumină!*

PARTEA ÎNTÂI
VINCERE AUT MORI

I

Chiar și „Liberty”

Era atât de întuneric că păsările bălții nu mai îndrăzneau nici să iasă din păpurișul unde își făcuseră culcușul de noapte, nici să mai scoată țipete de spaimă. Nu se vedea nimic, nu se auzea nimic în afară de clipocitul prevestitor de rău al Dunării. Era, cu adevărat, o noapte a diavolului, o noapte în care locuitorii Sulinei obișnuiau să-și încuie bine ușile, să aprindă lumânările de la Paște, să-și facă o cruce mare, băgându-se, tremurând de frică, în așternuturi, sperând să apuce dimineața cu avutul lor, cu tot.

Oricine știa că Sulina era orașul cosmopolit bântuit de hoți, cuib al piraților, dar și loc al marilor tranzacții comerciale. Era punctul de oprire a vaselor ce veneau din vest și mergeau spre Orient, sau invers. Era portul în care bogățiile lumii intrau și ieșeau fie pe vapoarele păzite ale marilor state, fie, pe neașteptate, pe cele ale piraților, iar drumul lor devenea, din acel moment, neștiut, tănuț și enigmatic.

O noapte fără lună, fără stele și fără speranță pentru cei ce erau pe drum sau încă pe ape era și acum. Noaptea piraților, noaptea Diavolului Negru al Dunării, proscrisul căutat de toți, pe capul căruia se pusese cel mai mare preț auzit vreodată prin porturile Europei: 10000 de lire sterline! O avere și, cu toate acestea, nimeni nu dăduse până acum vreo veste aducătoare de noroc autorităților.

Kara Şeitan, cum îi ziceau turcii și grecii, era, în continuare, fantoma care bântuia apele Dunării, fantoma fără chip; nimeni nu știa cine e, cum arată și de unde vine; fantoma fără nume, căci acesta era inventat; nimeni nu putea spune ceva despre el, deși era în viața tuturor. Cei bogați îl blestemau și se rugau pentru ziua în care aveau să-l vadă spânzurat, cei săraci se rugau la Dumnezeu și la Sfântul Spiridon, căci umbla vorba că ar fi grec, sa-l apere de glonț și de trădare. Și de ce n-ar fi fost grec, că doar ei au inventat pirateria? Vorbeau despre el la cafeneaua lui Ianachi, unde se strângeau grecii după-amiaza să-și facă siesta la o cafea, vorbeau domnii francezi, englezi și olandezi seara, la Cazinou, la o carte, sau în saloanele dumnealor, unde distinsele lor consoarte comentau ultimele știri, spuse în secret de către cameriste, dimineața, când li se făcea toaleta.

Și, tragic și sfâșietor, răscolea vântul trestile și păpușul, scoțând șuiere scurte sau prelungi și involburând undele Dunării întunecate. Era oare vântul sau era Kara Şeitan cu oamenii lui adunați din toate națiile pământului?

Se zvonise prin oraș că vasul „Liberty” urma să ajungă la Sulina cu încărcătură mare și, pe lângă ea, cu salariile muncitorilor care lucrau la amenajarea Canalului iar Sir Charles Hartley, arhitectul-șef al Comisiei Europene a Dunării, anunțase administrația britanică să trimită soldați pe vas, pentru siguranță. Cu atât mai mult era Sir. Charles neliniștit, cu cât pe vapor era și unica lui nepoată, Elisabeth Hartley, fiica fratelui său Thomas, care murise cu un an în urmă, la interval de câteva săptămâni după soția sa, din cauza unei gripe ce făcuse ravagii în regat. Elisabeth rămăsese în grija lui și, acum, că terminase studiile la pensionul francez al domnișoarei Dupret, nu găsisese altă soluție decât să o cheme la Sulina, pentru a locui cu el.

Numai de-ar ajunge vaporul cu bine! Tocmai pentru siguranța vapoarelor începuse construcția farului, care, probabil, se va termina pe la sfârșitul anului, dar, până atunci, stăteau cu inima strânsă și cu frica în sân ori de câte ori un vas cu marfă venea spre Sulina. Puține însă aveau șansa să scape de oamenii lui Kara Şeitan.

Trecuse bine de miezul nopții, când o umbră începu să se prelingă pe lângă gardurile caselor din Strada 1, îndreptându-se spre chei, fără zgomot de pași. Părea a fi un spirit întunecat, ieșit din iad. Mergea repede de parcă plutea și se opri lângă debarcader, unde era ascunsă o barcă cu un singur om în ea. Umbra se urcă, la fel de tăcută precum venise, și, încet, încet, se depărta de mal, rămânând în urmă doar zgomotul făcut de plescăitul înfundat al lopeților lovind ritmic valurile.

Când malul nu se mai văzu, cârmaciul îi spuse celuilalt, în șoaptă:

– Au ajuns toți căpitane, „Furtuna” așteaptă în Vadul Lung.

Cel numit „Căpitanul” se mulțumi să dea din cap a aprobare, în rest - nimic, tăcere. Barca se strecura printre hățșurile de păpuriș și înainta ritmic, făcând apa să tremure. La un moment dat, cam după un sfert de ceas, un țipăt de pescăruș tăie liniștea apăsătoare a nopții, iar altul, venit din barcă, îi răspunse. Pescarul care trăgea la rame făcu o manevră de întoarcere pe stânga și intră sub o perdea de trestie, ce părea un zid de nepătruns. În spatele lui însă, se văzură niște luminițe și, odată cu înaintarea bărcii, acestea se măriră și deveniră făclii ce erau ținute în mâini de vreo trei bărbați aflați în mijlocul unei insulițe; alți doi, ascunși în întuneric, intrară în apă până aproape de brâu și traseră barca la mal. Unul dintre ei, cu o voce groasă, zise:

– Bine ai venit, Căpitane!

În loc de răspuns, Căpitanul întreabă scurt:

– Ce vești aveți de la Chiorul?

– Sunt pe la trei mile distanță, îl informă acesta.

Măgarii sunt pregătiți colo jos, lângă vad, Johann e pe punte cu băieții, restul suntem aici.

Fluieră scurt, ca pentru a-și întări spusele; răspunsul fu însă, un muget de vacă. Bărbații ridicară făcliile și atunci se putu vedea clar turma de vaci și oamenii care stăteau pe lângă ele. Erau vreo șapte tineri bine clădiți.

– În cazul acesta, putem începe, zise Căpitanul mulțumit.

Fără alte cuvinte, tinerii care păzeau turma de vaci, dar și ceilalți de pe mal ce li se alăturară, mânăra vitele înspre partea stângă a insulei, lovindu-le cu patul pistolului sau cu pușca pentru a le îndemna să meargă. La un moment dat, se simți miros de fum și, după ce trecură de un șir neuniform de stânci, dădură peste o plajă largă. Un grup de oameni stăteau turcește în jurul unui foc ce abia pâlpâia, erau, și acolo, vreo zece. Când văzură grupul format din oameni și animale, se ridicară, și, luând făcliile ce le aveau așezate pe jos, lângă foc, se apropiară de coarnele vacilor, pe care le aprinseră pe rând.

Un miros de păcură și gaz lampant se amestecă cu briza. Fiecare își făcea treaba în liniște și, în câteva minute, pe insulă era o întreagă cireadă de vaci în flăcări. Șomoioagele de cârpe îmbibate în păcură și legate în jurul coarnelor ardeau. Vacile se învârteau în loc, erau din ce în ce mai agitate. Oamenii le mânăra pe întinsul plajei încercând, cu voci domoale, să le liniștească.

– Hooo! Ho, cu tata! Ho, Priana!

– Ho, Plăvane!

– Stai, boală!

– Nii, la deal!

Vacile mergeau și mugeau, dând din copite, răsucindu-și în stânga și în dreapta capetele în flăcări, mânate de oameni înainte și înapoi, ca niște condamnați ce se plimbă printr-o celulă, se împingeau, încercau să dea jos flăcările din coarne, iar cei vreo zece-douăzeci de bărbați săreau pe lături să nu fie prinși în mijlocul dobitoacelor înnebunite de spaimă și să fie jucați în copite. În vacarmul creat, se auzi totuși un fluierat puternic. Un bărbat care stătea lângă mal strigă către ceilalți:

– Atenție, vine!

Câțiva dintre ei se îndreptară spre păpuriș, de unde scoaseră opt bărci ascunse în întuneric și le lansară la apă, în timp ce restul se urcară în ele în fugă. Din câteva mișcări, își așezară vâslele și începură să vâslească ritmat, aplecându-se în față și în spate, de parcă toți erau un singur trup și un sigur braț.

În fruntea convoiului, era Căpitanul, barca sa despicând apa și deschizând calea celorlalte.

În depărtare, începuse să se contureze silueta masivă, dar unduioasă a unui vas. În acel moment, Căpitanul ridică mâna, iar bărcile se opriră. Nimeni nu mișcă, nimeni nu vorbea, aproape că nimeni nu respira. Corabia se apropie din ce în ce mai mult de malul stâng al insulei, unde se vedeau luminile mișcătoare. Nu. Nu bănuia ce o așteaptă!

– Gata, zise unul din prima barcă, în șoaptă, ai noștri sunteți!

Era foarte clar că cei de pe vapor își imaginau că acolo este Sulina, că sunt așteptați pe mal de oameni cu torțe ca să le ghideze drumul. În schimb, de fapt, îi așteptau bancuri de nisip și o grămadă de stânci ascuțite pe sub apă, pregătite parcă să înjunghie burta corabiei.

Începură să se audă voci de pe vas și chiar să se distingă forme și siluete. Pirații tăceau și așteptau.

Deodată, un țipăt provocă o mare agitație. Siluete alergau pe punte, voci bolborosite și pierdute în vântul ce începuse să bată dovedeau vacarmul de pe corabie. Se încercau manevre disperate pentru evitarea dezastrului. Prea târziu însă! Un trosnet puternic și, apoi, încă unul, țipetele se întetiră, vasul pârâi din încheieturi și, deodată, se izbi violent de ceva, se clătină întorcându-se pe o rână și cu un scârțâit dublat de un hârșâit asurzitor, se opri.

Pirații își acoperiră fețele cu basmale, iar bărcile porniră ca fulgerul și, în mai puțin de două minute, erau lângă vas. Ca la o comandă, zece gheare de pisică zburară în aer și zece oameni se cățărară pe punte, cu pistoalele la brâu și cuțitele în dinți. Se auziră primele focuri de armă și marinarii, care priveau îngroziți pe punte, căzură ca secerări! Trei pirați aruncară, în același timp, cuțitele și trei dintre soldații buimaci de somn care ieșiseră pe punte căzură fără să înțeleagă nimic. Un soldat britanic apucă să se ascundă în spatele unui balot, încercă repede arma și ținti spre un pirat care tocmai împușcase un marinar, dar, din lateral, cel numit „Căpitanul” îndreptă pistolul și ținti exact în capul soldatului. Balotul fu împroșcat cu stropi grei de sânge. Spre pupa, trei dintre pirați se luptau corp la corp cu câțiva marinari care, oricum, erau atât de speriați că aproape nu mai opuneau rezistență. În încercarea disperată de a scăpa cu viață, unul dintre ei apucă să sară peste bord, dar un glonț îl ajunse exact în timpul plonjonului și cu plescăituri de apă îl cuprinse moartea, trăgându-l la fund.

Se auzeau împușcături peste tot, răcnete înspăimântătoare și miros de sânge, care provoca greață.

Căpitanul vasului, un bărbat înalt, uscățiv și cu barbă căruntă, încerca din răspuț să facă față asaltului unui pirat înarmat cu un cuțit, în timp ce el se apăra cu

sabia, dar se vedea că este depășit de situație, pentru că se lupta cu furia omului care-și vede moartea aproape. Piratul se ferea cu mișcări iuți, sărind într-o parte și alta, aproape baletând, fiecare gest al lui demonstrând siguranță și indiferență. Căpitanul fandă lung, numai că atacatorul lui sări sprinten într-o parte și îl lovi din lateral cu cuțitul în piept, iar acesta căzu cu fața într-o baltă de sânge ce nu era a lui.

Vreo trei soldați ieșiră de sub punte dar nu apucară să se apere de gloanțe, căzură în același timp, împiedicându-se unul de altul. La pupă, ultimii doi fură secerăți de două lovituri de cuțit care veniră parcă de nicăieri.

În tot acest timp, Căpitanul piraților, Kara Șeitan, stătea în mijlocul punții și, calm, trăgea cu cele două pistoale pe care le avea în mâini, fără să se miște, fără să se ferească și, mai ales, fără să clipească. Era prins într-un dans al vieții și al morții, el reprezenta viața, iar ținta lui, moartea!

În mai puțin de jumătate de oră, pirații puseseră stăpânire pe vas. Din cei vreo patruzeci de marinari și soldați, niciunul nu scăpase!

Pirații care rămăseseră în bărci, câte doi în fiecare, legaseră, între timp, barcă de barcă, la care se mai adăugară vreo alte patru, formând un pod plutitor de la vas până la mal. În curând, începură să se dea din mână în mână sacii cu mărfuri, apoi, din barcă în barcă, până pe pământ solid, unde stăteau rânduite alte mâini, care îi urcau în spinarea unor măgari ce erau mânați până în partea de nord a insulei. Acolo așteptau alte bărci, care preluau încărcătura și o duceau în larg, pe corabia „Furtuna”, ce sta gata de plecare. Catârrii se întorceau apoi pe plajă și preluau alt transport.

Căpitanul Kara Şeitan venise pe mal și urmărirea şirurile ce se succedau fără să se împiedice unele pe altele, într-o ordine aproape militară. Nici nu s-ar fi putut altfel! Kara Şeitan conducea o armată și în armata lui, în care domnea o disciplină de fier, cuprindea de la „infanterie”, adică cei care acționau direct pe teren, ca acum, de la olăcari și iscoade, până la negustori și diplomați. Fiecare avea un rol bine stabilit, un om de legătură, singurul pe care îl cunoștea, de fapt, și un șef a cărui autoritate nu era niciodată discutată. Dacă o singură verigă din acest lanț ar fi făcut altceva decât i se spusese să facă, toată acțiunea ar fi fost sortită eșecului, dar, și mai grav, viețile tuturor nu ar mai fi valorat nici cât o ceapă degerată! Cei care erau trimiși în misiuni, dar și cei ce dețineau funcții importante în această structură piramidală se recunoșteau între ei datorită unor hangere ale căror mânere aveau o lucrătură aparte, ce încadra o frunză de acacia, soarele și luna. Erau făcute doar pentru ei, la comandă specială, iar altele în lume nu existau.

La un moment dat, de pe vas veniră cutii metalice mari, pline, unele cu bani, altele cu puști; dispărură și ele, la fel ca baloții cu mătăsuri și catifele, blănuri, pietre prețioase, ceai, cafea sau tutun.

După nici o oră de la abordaj, un pirat făcu semn cu mâinile ridicate că s-a terminat transportul. Ca prin minune, plaja se goli de oameni și de animale de parcă ar fi fost doar un vis, rămânând doar câțiva cu Kara Şeitan, în afara celor care-i așteptau pe cei de pe vas să coboare. Un băiat cu o greblă în mână nivela nisipul și ștergea toate urmele de pe plajă. Făcea totul cu mare atenție, având grijă să se retragă încet spre apă, trasând dăre șerpuitoare prin nisip, de parcă vântul s-ar fi întronat acolo stăpân, și nu omul!

Pe vas, doi pirați coborâră sub punte pentru a mai da o raită înainte să plece și, chiar sub scară, observară o ușă pe care n-o văzuseră până atunci; unul dintre ei încercă să o deschidă, dar era încuiată și, atunci, se repeziră în același timp cu umerii înainte, făcând-o să zboare de perete. Din cauza avântului, cei doi aproape că ajunseră în mijlocul cabinei, unde, într-un colț, stăteau ghemuite două femei, iar surpriza a fost la fel de mare și pentru unii, și pentru alții. Una dintre femei începu să plângă și să tremure aproape necontrolat, se strânse mai tare în brațele celeilalte, încercând să-și ascundă fața pe umărul tovarășei sale de suferință. După ce schimbă o privire între ei, unul negricios și îndesat, ce avea o batistă albă legată pe față, se duse spre cele două. Le ridică, în același timp, pe fiecare cu câte o mână și le împinse, fără să vorbească, spre ieșirea din cabină. Fârtatul lui o luă înainte și urcă primul scările, așteptând prizonierele. Întâi, venea, cu pași nesiguri și grei, cea care se văita, apoi, cea de-a doua care părea, în lumina slabă reflectată de făcliile din bărci, a fi abia ieșită din adolescență. Ținuta mândră, foșnetul jupoanelor și mirosul de flori de liliac ce adia la fiecare mișcare pe care o făcea tânăra fată, descriau fără cuvinte, poziția socială înaltă pe care o avea. Când puse mâna pe frânghia groasă ce mărginea scara cu trepte foarte înguste, tânărul negricios din spatele ei văzu licărirea unor pietre scumpe ce-i înconjurau încheietura mâinii deosebit de albă, iar bucuria se cuibări în inima piratului, la gândul recompensei.

Bătrâna se clătină pe picioare și, printre suspine și rugăminți, înaintă, împinsă de cei doi pirați, spre balustrada corabiei unde o scară de frânghie fu aruncată peste bord; iar cineva din barcă o prinse și o ținu cu ambele mâini, ca să nu se clatine. Împinsă de la spate, femeia aproape că țipă când o ridicară de pe punte, o trecură peste

bord, o atârnară în scară și o mână o prinse de picior, ghidându-i coborârea. Când ajunse la ultima treaptă, piratul o înșfăcă, pur și simplu, de gulerul pelerinei de călătorie și o trânti în barcă, după care așteptă două secunde să se liniștească tangajul în urma izbiturii, ținu iar scara cu amândouă mâinile și se uită în sus, după tânără. Pe aceasta cei de pe punte o ridicară ca pe un fulg. Coborî și ea, dar mult mai repede; odată ajunsă în barcă, i se arătă scândura ce ținea loc de băncuță și, fără grabă, cei patru începură să vâslească spre mal. Odată cu ei, întreaga coloană făcea acum cale întoarsă.

Când prima barcă ajunse la mal, nicio făclie nu mai era aprinsă, așa încât întunericul devenise iar stăpân peste plajă, iar cele două femei nu puteau distinge nimic din trăsăturile răpitorilor, cu atât mai mult, cu cât aceștia aveau fețele acoperite de basmale și pălării cu boruri largi .

– Ce facem, Căpitane cu ele? întrebă cel cu vocea groasă, arătând spre cele două. Să le trimitem lui Chiorul, pentru răscumpărare?

Tânăra, care acum își scutura fustele ca nu cumva să fie nearanjată și indecentă după coborârea din barcă, auzi atunci răspunsul dat de o voce masculină plină, aspră, severă și indiferentă, lucru care îi dădu fiori de groază! După nivelul de unde venea vocea, își dădu seama că bărbatul era înalt, dar altceva, nimic.

– Cine ești?

Cu gâtul uscat de spaimă, își drese puțin vocea, să poată vorbi, și încercă să-și articuleze numele:

– Mă numesc Elizabeth Hartley.

Se auziră niște fluierături a mirare drept răspuns, iar ei i se păru că râdeau de ea. Poate că avea vocea pițigăiată de spaimă și, atunci, cu un efort de voință care îi făcu tot trupul să tremure, spuse demnă și încercă să pună toată

hotărârea de care mai era în stare în cuvintele pe care le rostea:

– Sunt nepoata lui Sir Charles Hartley și aștept momentul când veți fi spânzurați!

Spre surprinderea ei, nimeni nu zise nimic, poate că i-a făcut să le fie frică!? Înghiți saliva care i se uscăse în gât, își făcu singură curaj și încercă marea cu degetul:

– Ați face bine să ne dați drumul imediat, doamnei Smith și mie. Ați produs destule stricăciuni în noaptea asta Marinei Regale, încât nu mai aveți nevoie să o țineți prizonieră pe nepoata arhitectului-șef al Majestății Sale.

Așteptă să audă ceva. Nimic. Beznă și liniște, de parcă ar fi vorbit singură pe o insulă pustie. Atunci, o prinse pe doamna Smith de mână și spuse tare:

– Haideți, doamnă, să mergem!

Doamna Smith, înmărmurită, se prinse cu amândouă mâinile de domnișoara Hartley și porni amândouă, cu pași nesiguri, cu inimile bubuind de aveau impresia că o să le iasă din piept! Apucară să înainteze câțiva pași, fără ca nimeni să zică ceva sau să încerce să le oprească, și, deodată se auzi vocea care îi dădea fiori Elisabetei:

– Veți fi conduse la Sulina, doamnele mele. Vă rog să aveți amabilitatea să vă urcați în barcă.

Elisabeth îngheță de spaimă la gândul că, de fapt, cine știe unde vor să le ducă și, întorcându-se spre voce, spuse:

– Mulțumim, dar preferăm să mergem pe jos, singure, apăsă ea pe acest ultim cuvânt pentru a-și arăta hotărârea.

Continuară să meargă, Elisabeth dorindu-și să pună cât mai mare distanță între ele și pirați.

– Mi-e temă că nu veți găsi drumul, răspunse necunoscutul batjocoritor. În direcția în care mergeți

dumneavoastră, domnișoară, încă vreo doi pași și veți fi pe buza unui mal înalt, de vreo zece metri, care se oprește în Dunăre.

Dacă e adevărat, se gândi ea, dar nu avea de unde să știe, ar putea cădea în Dunăre. Se înfioră de spaimă și se opri din mers cu picioarele ca de gelatină.

– Aveți bunăvoința de a vă urca în umila noastră barcă, ce vă va duce la debarcader, de unde, ca să vă îndeplinim dorința, vă veți continua drumul, spre casa unchiului dumneavoastră, singure, mai zise vocea la fel de indiferentă ca și până atunci, constată Elisabeth, așa că îl crezu.

De data asta, ea o strânse de mână pe doamna în vârstă ce începuse iar să plângă, se întoarse încetișor și, încercând să pară demnă, zise:

– Prea bine, mă încred în cuvântul vostru de gentleman dat unei lady.

Vru să fie cât mai sigură pe sine și, sub privirile curioase, dar și mirate ale celor de pe mal, cu pași mici și ezitanți, orbecăiră spre barcă.

Kara Șeitan zâmbi pe întuneric. La un semn făcut de el, unul dintre cei ce erau martori la scenă le ajută pe cele două femei să se urce în barcă și începu să vâslească spre Sulina. Cu cât se îndepărtau mai mult de ceata de pirați, cu atât le cuprindea mai tare și bucuria, dar și teama. Piratul își vedea de treaba lui fără să le bage în seamă, fără să se uite măcar la ele, ca și cum ar fi fost singur și ar fi ieșit la pescuit în puterea nopții. Elisabeth zicea în gând toate rugăciunile pe care le știa și făcea promisiuni lui Dumnezeu că, dacă le scapă, va coase singură, fără ajutor, acoperământ pentru masa Fecioarei de la biserica anglicană din Sulina, iar, din banii ei, va cumpăra mâncare și hăinuțe pentru copiii săraci din Sulina, Doamne-ajută! Și iar se ruga, că se putea întâmpla orice, să le ducă undeva unde